

Mussolini Svartskjorta

Armando Borghi

1926

VEM ÄR MUSSOLINI? VARIFRÅN kommer han? Vilken är hans politiska utveckling? Vad slags socialist har han varit? Vad slags människa är han? Har han räddat Italien från en revolution? Eller har han gjort en revolution? I vilket avseende? Är han en hjälte eller en feg stackare? En troende eller en charlatan? En uppbyggare eller en nedrivare?

Mussolini är en inkarnation av den auktoritära andan, knektandan, och har ingenting gemensamt med det frihetsälskande italienska folket.

Enfaldiga tillbedjare ha kallat honom en ny Bismarck, men skillnaden mellan honom och Bismarck är ungefär densamma som mellan en chimpanse och en människa.

Mussolini är född i Romagna. Männen från Romagna utmärka sig för sin motspänthet, sin oavhängighet emot auktoriteterna, för sin fanatism mot regeringen. Denna anda än så utbredd, att den till och med når upp i de mest konservativa lager. Följande tilldragelse är karaktäristisk. När Bresci år 1900 begick sitt attentat mot kung Umberto, igångsatte polisen en våldsam förföljelse mot anarkisterna. Massor av dem arresterades. Några av oss lyckades att dölja oss. Var? Hos en ärkekonserverad pensionerad major, som var en ivrig rojalist. Han grät över den döde konungen, men han hatade polisen; hans far hade dött i påvens fängelse efter revolutionsrörelsen 1848!

I Romagna är det en gammal tradition, att sonen tillhör samma politiska parti som fadern. Denna tradition är en produkt av historiska förhållanden. Mussolinis far var socialist; ifrån sin tidiga ungdom var därför Mussolini själv socialist.

Då vi båda voro 20 år, träffades vi i Schweiz. Han hade flytt från Italien, var eftersökt för kränkande av de militära lagarna. Det var bland de italienska emigranterna i Schweiz, som Mussolini börjar verka som agitator för den revolutionära socialismen. Det var en miljö av hederlig fattigdom och samtidigt en slags politisk skärself, i vilken propagandisten mottogs av emigranterna som ett slags orakel och av polisen som en "icke öndskvärd", lämplig att utsparkas ur landet vid första tillfälle.

Mussolini känner, till vilken hängiven vänskap de äro mäktiga, dessa revolutionära "kannibaler", som han låtit jaga som djur från sina bostäder, som han låtit fängsla och mörda. Han vet det av erfarenhet, han, åt vilken de ofta avstått sin bädd för att själva lägga sig på marken. Han har sett dem avstå från sitt bröd och sina slantar för att mot honom fylla solidaritetens krav.

Vid tiden omkring 1902 började den schweiziska polisen särskilt intressera sig för Mussolini. Vi tänka icke härvid på en viss historia från denna tid, som man talat mycket om i Italien. Polisen hade inlett en undersökning mot honom för bedrägeri. Det gällde en stöld av en kostym kläder, som han tagit från en vän, vilken visat honom gästvänskap.

I juni 1903 utvisades Mussolini för första gången ur kantonen Bern på grund av en strejk, som han ledde. 1904 blev han utvisad ur landet och sänd över italienska gränsen. Det har intet större intresse att följa hans escapader under de närmast följande åren. Det var först 1910 som Mussolinis namn började tränga ut över Romagnas gränser, där han i Forlì redigerade veckotidningen "Klasskampen", organ för provinsens socialistiska förbund. Detta förbund var icke anslutet till det officiella socialistiska partiet, därför att man beskyllde det för att vara allt för reformistiskt. Vid denna tid var Mussolini också sysselsatt med att översätta ett par av Krapotkins arbeten.

Mussolinis tidning blev snart samlingspunkten för en grupp marxistiska socialister, som icke ville godkänna de eftergifter man gjort parlamentarismen.

Om man skulle vilja söka efter ansvariga ibland de revolutionära propagandisterna för de terroristiska dåd, som man påbörjar det italienska proletariatet, och under förutsättning av att dessa dåd verkligen hade begåtts, vem skulle då vara mer ansvarig än Mussolini? I sin tidning har han gjort sig till försvarare av handlingar, som till och med anarkisterna tagit avstånd från. När det exempelvis 1910 kastades en bomb i en stor teater i Buenos-Ayres, föll ett stort antal människor offer för attentatet. Det visade sig senare, att det var en av polisen arrangerad provokation mot anarkisterna. Mussolini skrev den gången i sin tidning (nr 27, juli 1910):

"Vad jag mer än en gång sagt och vad jag skrivit här med avseende på attentatet i Buenos-Ayres, har framkallat ett visst uppreppande bland kamraterna och fått känslosträngarna att vibrera. Det skulle icke varit mödan värt att fästa uppmärksamheten vid denna sak, om det icke varit nödvändigt att

här göra några allmänna betraktelser. Jag tillstår utan vidare, att bomber under normala tider icke kunna vara ett socialistiskt aktionsmedel. Men när en republikansk, monarkisk eller bourbonskistisk regering lägger munkavle på eder, eller ställer eder utanför lagen och humaniteten, ah, då får man icke protestera mot att våld besvaras med våld, även om det faller oskyldiga offer. Jag tycker att många socialister allt för lätt taga intryck av bourgeoisiens missnöje och förbli indifferent för proletariatets. Således är det sant, att vi redan hunnit bli vanda vid mord på italienska arbetare. Man finner det naturligt, att proletärerna skola tjäna som skottavla för polisen, men när det gäller några borgare, som brutalt blivit sända till helvetet, när det gäller de små aristokratkvinnornas fina och parfymade skinn, brista många socialister i tårar. De bli medlidsamma inför den borgerliga tragedien, medan bourgeoisien aldrig blir medlidsam inför proletariatets tragedi. Kapitalisterna intressera sig mera för sina maskiner än för sina arbetare. Spekulanterna hösta sina vinster ur mänsklighetens kollektiva olycka. Föga bekymrar det dem om deras väg kantas med offer.”

Lagen har ingen medkänsla med de olyckliga som stupa. Thiers hade intet medlidande med kommunarderna. Bava-Beccaris sopade Milanos gator med mitraljörer. Alphons av Spanien hade intet medlidande med Ferrer. Men en del socialister gråta över offren i Calonateatern i Buenos-Ayres. Ah, varen icke rädda, arbetarna från Pampas voro icke närvarande på denna galasoré, de döda äro icke proletärer! Denna socialisternas opassande känslighet är en produkt av de rester av kristendom, som ännu finnas kvar i vår själ. Det är kristendomen, som givit oss i arv denna sjukliga känsla för den lilla hysteriska kvinnan. Socialismen är krig, och i krig - ”må de känslosamma akta sig, de skola bli besegrade!”

Så talade Mussolini 1910.⁽¹⁾

Vid samma tid utspelades i London ett drama, som tilldrog sig stor uppmärksamhet. Några ryska anarkistiska ”expropriatörer” jagades av polisen. Man inringade det hus, i vilket de tagit sin tillflykt. Man brände ned huset och fångarna. Mussolini kommenterade händelsen på följande sätt i tidskriften ”*Pagine Libere*” i Lugano (nr 1, 5:e årg.):

”Nej. Tragedien kan icke mätas med den gängse moralens decimalmått. Voro de kriminella förbrytare dessa män, som man bränt levande i Sidney Street? Man kan icke jämföra dessa män med det djur, som i ett ögonblick av alkoholvrede sticker sin kniv i magen på sin supbroder. Voro de tjuvar? Nej. Vill ni jämställa dem med vanliga vulgära förbrytare? De stulo icke för nöjes skull, icke för att leva glada dagar. De voro dåligt klädda. De sovo i källarna till den stora metropolens fattigaste kvarter. Anarkister således? Ja, anarkister, men i ordets klassiska betydelse. De hatade arbetet, därför att det fysiska arbetet - man måste ha mod att säga det en gång för alla - förfäar och icke förädlar människorna. De hatade den privata egendomen, grundvalen för olikheten mellan människorna. De hatade livet, och framför allt voro de destruktörer.”

”Dessa anarkister förklara själens tragedi, och endast ryssar skulle kunna vara upphovsmän till handlingen, ty i Ryssland finns det ännu kristna och anarkister. (Observera motsägelsen mellan denna och den förut citerade artikeln: här beundrar han kristendomen, i den förra avskyr han den.) Hos oss ha de försvunnit de ena såväl som de andra. Anarkismen har i hela sin heroiska storhet anpassat sig efter massan, och massorna äro fega. Endast dessa stora våldsmän, som leva och dö på andra sidan gott och ont, ha rätt att kalla sig anarkister. Denna kamp i London, detta drama, värdigt Shakespeare, är fullt av värtaliga varningar. Det är gott att samhällets övre lager, sammansatt av män och kvinnor, som uppnått den materiella lyckans ”quide medium”, tid efter

⁽¹⁾ Man kan naturligtvis icke begära att Mussolini skulle vidhålla dessa synpunkter, när han nyligen (i september) själv blev föremål för ett attentat. Ty det är uppenbart skillnad, om det gäller andras eller hans eget liv. Men en jämförelse mellan vad han yttrade i september 1926 och vad han skrev om attentatet 1910, är av ett visst intresse. Så här talade han i september enligt pressen: ”Såsom vi avskaffat systemet med allmänna och oupphörliga strejker, så skola vi också tygla serierna av attentat, även om vi skola införa dödsstraff. På så sätt blir det allt mindre bekvämt att störa den rådande ordningen och italienska folkets lugn...”

"Musse".

annan bli underrättade om, att man i den undre världen förbereder vulkaniska explosioner. Äro dessa destruktionens frivilliga - så avlägsna från oss i liv och död - de sista våldsmännen i den gamla världen eller de första i en ny?"

Ja, således talade Zarathustra-Mussolini. När man nu framställer Mussolini som en socialist, som reagerade mot socialismen för våldets skull, så vet man att det icke är sant.

Mot slutet av 1910 var Italien engagerat i Tripoliskriget. Mussolini utsatte de socialister, som voro anhängare av kriget, för det blodigaste hån. Mussolini var ännu den namnkunnige i Romagna. I Forlì, där han fortfarande vistades, reste massan sig mot kriget. Den stormade järnvägsstationen, rev upp skenorna, förhindrade soldaternas avresa. Den använde sig av samma metoder som amn redan tillämpat under det abessinska kriget 1896. Mussolini blev arresterad och dömdes 1911 till 5 månaders fängelse. Och nu blev han namnkunnig över hela landet.

I juli 1910 avhöll det socialistiska partiet sin kongress i Regio Emilia. Kampen mot reformisterna fördes med allt större energi. Nu syntes Mussolini vara situationens herre, ty den intransigenta marxistiska riktning, han representerade, hade ingen bättre ledare. Vid denna tid drogos massorna allt mer åt vänster, till anarkisterna och syndikalisterna. Socialisterna (socialdemokraterna) kunde endast rädda sig genom att avlägsna sig från reformisterna. På kongressen yttrade Mussolini bland annat följande:

"Den 14 mars avlossade en murare i Rom ett revolverskott mot Vittorio di Savoia (konungen)... Men skulle kunnat hoppas, att vi, tio år efter Umbertos död, skulle sluppit att se Arbetarebörser hissa flaggan på halv stång och socialistiska kommunalstyrelser sända kondolanstelegram. Vilken syn att se hela det demokratiska och omstörtande Italien i ett givet ögonblick kasta sig på knä inför tronen!... För att undvika varje farlig misstolkning hade det varit socialisternas plikt att tåga efter attentatet den 14 mars, d. v. s. betrakta händelsen som ett det kungliga yrket tillhörande olycksfall. Varför jämra och gråta för konungen, bara för konungen? Varför denna omåttliga, hysteriska känslighet, när det gäller ett krönt huvud? Det finns folk, som bett sina kungar dra till skogen, när de icke velat vidtaga åtgärder för att föra dem till giljotinen! Och dessa folk äro det sociala framåtskridandets avantgarde. För socialister är ett attentat en händelse, som tillhör historien eller skandalkrönikan, allt efter förhållandena. Socialister kunna icke förena sig med monarkiens sorg eller glädje."

På grund av sin hållning till attentatet och till kriget uteslöts fyra av de mest framstående medlemmarna av partiet: Bonomi, Bussolati, Cabrini och Bodrecca. Mussolini blev nu det socialistiska partiets främsta ledare. Han blev redaktör för partiets huvudorgan, "Avanti", i Milano.

Till följd av Tripoliskriget fick den revolutionära rörelsen i allmänhet ett oerhört uppsving under de närmaste åren. I synnerhet stod antimilitarismen ständigt på dagordningen. En anarkistisk soldat, Augusto Masetti, som vägrade att gå ut i kriget och i en kasern i Bologna, sköt på sin överste, gjordes till en symbol för rörelsen. Regeringen vågade icke ställa honom inför krigsdomstol men internerade honom på ett dårhus.

Alla proletära krafter mobiliserades för att få honom frigiven. En bestämd dag fastställdes för propagandamöten över hela Italien. Det blev första dagen i juni. Polisen uppträdde på sitt vanliga sätt. I Ancona blevo tre unga män dödade. Generalstrejk proklamerades för en vecka. Denna vecka går i arbetarörelsens historia under namn av *den röda veckan*.

Man har sagt att Mussolini stod i spetsen för denna rörelse. Det är icke riktigt. Han lät mycket tala om sig som redaktör för den enda dagliga socialistiska tidning, som existerade vid denna tid. En socialdemokratisk tidning som predikade revolt, det var då också något enastående! Mussolini skrev bland annat:

"På lördag avhålla vi ett möte, till vilket nationalisterna tänka organisera en polis, värre än den vi redan känna genom dess barbariska metoder. Samma dag tänker man ordna demonstrationer emot oss. Det är nödvändigt att vi förbereda oss, att vi icke låta överrumpla oss. På varje sammanträde, i varje kvarter i förstäderna måste man organisera lag av arbetare, som hålla sig i ständigt beredskap. När de förgyllda magarna närma sig, måste man slå alarm. Om borgarklassen är så vansinnig, att den vill framkalla ett borgarkrig, så må den få det."

(De förgyllda magarna kommo verkligen, men först sex år senare. Och då var det Mussolini, som hetsade dem mot arbetarna.)

"Den röda veckan" blev våldsam. Nätt och jämt var den avslutad, då Mussolini skrev om den på följande sätt i "Avanti" den 10 juni 1914:

"Man förstår mycket väl de borgerliga ledarnas förskräckelse inför utbrottet av en så glänsande proteströrelse från proletariatet. Man förstår också hållningen hos vissa av demokratiens chefer och hos en viss entonig, monoton, långtråkig reformism, som kretsar omkring klassarbetets tomma formel. I detta ögonblick grep proletariatet tvärt emot instinktivt efter aggressiva medel. Vilket trist uppvaknande för Italiens härskande klasser! De hade trott, att det tripolitanska kriget skulle skapa en nationell enhet. Ingen klasskamp längre, sade de, och ingen generalstrejk! Endast *en* levande verklighet: Nationen! I nationen upplöstes klasserna och deras antagonism, partierna och deras åskådningar. Kriget skulle innebära socialismens slut i Italien. Detta var vad man hoppades, även om man icke sade det öppet. Men aldrig har någonsin hysts så vanvettiga förhoppningar och aldrig ha de följts av grymmare missräkningar!... Proletariatet finns kvar i nationen och reser sig mot nationalisternas nation... Tvenne väsentliga element skiljde vår generalstrejk från föregående generalstrejker: dess utbredning och intensitet... Det gällde icke här en försvarsstrejk, men väl en anfallsstrejk. Massan, som eljest undviker polisen, kämpade mot denna med en sällsynt energi... Vi inregistrera alla dessa händelser med den legitima glädje en arbetare känner efter att ha utfört sitt verk. Om det italienska proletariatet är i färd med att forma sig en ny psykologi, så kommer det att framträda med en friare individualitet."

Och den 22 juli skrev Mussolini i "Avanti":

"Ett arbetareuppror är vad det är. Man gör icke en revolution med hövlighetsfraser. I varje folklig revolt finner man det tragiska blandat med det löjliga. Man finner hjältemodet vid sidan av fruktan, godheten vid sidan av perversiteten. I varje folklig resning ingår element av det förflutna och det framtida, element av det uppbyggande och nedrivande, ingår liv och död. Kommunens historia visar oss det. Denna magnifika resning av det parisiska folket uppvisar alla karaktärsdrag hos en revolutionär rörelse... Men när Kommunen föll, mördad av Thiers bajonetter, reste sig en man, vår odödlige mästare, till dess försvar, och han gjorde inga åtskillnader. Karl Marx rättfärdigade brandanstiftningen och fusiljeringen av dem, som tagits som gisslan. Han prisade elden och blodet, och när Kommunen var död, ropade han ännu kraftigare: "Leve Kommunen!" Detta mitt i ansiktet på ett borgerligt Europa, som, med en av fruktan mångfaldigad vildhet, förberedde en fruktansvärd hämnd."

Jag understryker dessa ord: "med en av fruktan mångfaldigad vildhet". De representera exakt den psykologi, som Mussolini bidragit till att skapa efter kriget hos den italienska bourgeoisie. Mussolini fortsatte:

"Det skulle gentligen vara lätt och fördelaktigt att lämna en dörr öppen: att acceptera det som är proletariatets verk och förkasta det som är "pöbelns". Men det är absurt att göra sådan åtskillnad. Hur har man för övrigt icke missbrukat detta ord: pöbeln. Så kallade man de slavar, som gjorde uppror under romarväldet. Det namnet använde man mot de första kristna. Och männen och kvinnorna från franska revolutionen från den 14 juli, den 5 oktober, den 10 augusti och september 1789 har man brännmärkt som mördare och plundrare. Vi upprepa lugnt: vi acceptera både det goda och det dåliga, det lagliga och det olagliga, protesten och upproret."

Här ha vi Mussolini från tiden före kriget. Han var ingen moderat socialist, som blev fascist därför att socialismen varit honom för radikal, som man nu framhåller. Han vill helst icke bli erinrad om det förgångna, och han har därför, efter det han kom till makten, ur alla offentliga bibliotek låtit avlägsna de gamla årgångarna av sin egen tidning, "Klasskampen".

”Röda veckan” var knappast slut, när kriget bröt ut, ett helvete för alla folk. Mussolini framträdde som motståndare till kriget medan nationalisterna, de enda reaktionärerna, som hade en fast åskådning, fordrade krig vid Österrikes sida.

Den 29 juli 1914 utkastade Socialistiska Partiet, i spetsen för vilket Mussolini stod, ett manifest i vilket det bland annat hette:

”Det ligger i det internationella proletariats intresse att så långt som möjligt förhindra och begränsa kriget, som endast är till nytta för militaristerna och de borgerliga parasiterna. - Ni, Italiens proletärer, fastän drabbade av arbetslöshetskris, har redan under den nyss utkämpade generalstrejken givit ett prov på klassmedvetande och offervilja. Ni måste vara beredda att hindra Italien att dragas in i krigsäventyrets fasansfulla ruiner.”

Detta dokument bar Mussolinis underskrift. ”Avanti” å sin sida (det var fortfarande Mussolini) öppnade elden mot varje interventionspolitik. Se här några prov:

Artikel den 26 juli under titeln ”Ned med kriget!”

”Även i händelse av en europeisk sammanstötning kan Italien, så framt det icke vill fullständigt falla i ruiner, endast intaga en hållning: absolut neutralitet.”

Artikel 27 juli under titeln: ”Varning!”

”Konklusion: proletariatet får icke spilla bort tiden men måste genast manifestera sin fredsvilja. Om regeringen utan att hålla räkning med den enhälliga folkmeningen kastar sig ut i krigsäventyr, så är det slut med den vapenvila vi förkunnat efter röda veckan.”

Artikel den 16 augusti:

”Vi kan tänka att förbli våra socialistiska och internationella idéer trogna ända till slutet. Krigsorkanen kan riva bort våra personer, men förmår aldrig att tillintetgöra våra idéer.”

Men snart började Mussolini vackla i vissa avseenden. Intervjuad av en journalist i oktober gjorde han sig skyldig till motsägelser. Efter detta kom flera tecken på vacklan. Oenigheten med partiet började. Snart formulerar Mussolini ett nytt program: ”Krig eller revolution”. Mussolini stannade i ”Avanti” men sökte det lämpliga ögonblicket för en brytning. Denna verkställdes i Bologna i oktober månad vid ett friluftsmöte.

I november började Mussolini, som fortfarande kallade sig socialist, sin tidning ”Il popolo d’Italia” (Italienska folket). Under ”huvudet” hade tidningen tvenne deviser: ”Den som har vapen har bröd” (Blanchi) och ”Revolutionen är en idé som har funnit vapen” (Napoleon). Han önskade icke demaskera sig alltför brådstörtat. Han stannade i partiet, men snart krävde milanesarna hans uteslutning. Hädanefter vände sig Mussolini med raseri mot alla sina forna partivänner.

Mussolini hade förvandlats till interventionist. Den italienska monarkien har icke förklarat kriget som en följd av de revolutionära interventionisternas aktion, men denna aktion av de så kallade revolutionärerna har monarkien begagnat sig av för att skjuta ifrån sig allt ansvar. Interventionismen var emellertid en affär, som betalade sig bra för Mussolini.

Det var egentligen först efter krigets slut, som Mussolinis förra partivänner började att syna överlöparen i sömmarna. I Milano, där Mussolini utgav sin ”Italienska Folket” började de då att utgiva en emot denna riktad tidning under namnet ”Folkets Italien”, vilken anföll Mussolini och den annekcionista politik han inriktat sig på efter freden. Den 29 mars (1919) anfölls Mussolini på följande sätt:

"Mussolini, som är täckt med blodet av landets bästa män, kan fortsätta sina fega insinuationer. Det skall icke lyckas honom att narra någon. När denna period förflutit tänka vi att demaskera denna blandning av alla och missgärningar. Vi skola berätta varifrån han erhållit medel till sin tidning, "producenternas tidning"! (Efter kriget hade Mussolini ändrat undertiteln på sin tidning. I stället för att kalla den socialistisk, kallade han den "producenternas tidning"), och vi skola påvisa arten av den oegennyttiga varmed han förde sin demagogiska kampanj."

Och den 3 maj fortsatte samma tidning sina anfall:

"Vi ha anklagat Mussolini för att ha mottagit patriotiska checker från den franska regeringen. Mussolini har besvärat sig häröver, och det är hans rätt. Vi skola göra vårt genom att bevisa vilken dag, vilken timma och ur vilka händer Mussolini mottog pengarna. Vi skola spika fast denne vulgäre äventyrare inför den allmänna opinionen genom att avslöja hans vanvett och hans brottslighet. Vi äro, herr Mussolini, i besittning av bevis för vad vi sagt och skrivit!"

I Frankrike talade man någon tid därefter lika klart. Mussolini hade då redan blivit allsmäktig. Parisadvokaten Torres, advokat vid Cour d'Assises de la Seine, uppträdde inför domstolen som försvarare för Bonomi, som hade dödat fascisten Bonservizi. Torres är en mycket känd och framstående advokat, som åtnjuter stort anseende. Torres förklarade under rättegången, att Mussolinis interventionism icke var något annat än ett privat geschäft. Det var ingen som protesterade, icke ens den av italienska ambassaden betalte advokaten Hautrant, som bevakade den dödade partens intresse. Det var fastställandet av ett faktum inför domstolen, där hela världspressen var representerad.

En tid efteråt intervjuade jag Torres för en tillfällighetsskrift, som de italienska emigranterna utgav i Paris. Och han förklarade mig följande:

"Det var en tid i början av kriget, då Socialistiska partiet i Italien var enhälligt mot en intervention och den franska regeringen sysselsatte sig med detta förhållande. Man examinerade frågan vid en ministerkonselj, och man anvisade medel för att med pengar övertyga några italienska politiker om krigets nödvändighet. Mussolini var då på tal. Pengarna fördes till Italien av M. Dumas, sekreterare hos Guesde. Det var då den interventionistiska "Il Popolo d'Italia" utkom. Detta är en sanning, som ingen har dementerat."

Det har således här gällt ren köpenskap, köp av politiker för främjande av intervention. Mussolini har sålt sig mot klingande dukater.

Det finns ännu ett vittne, en kvinna. I detta sammanhang är det av mindre vikt att erfara av vilka motiv denna kvinna drivits att röja intima saker och ting som under normala förhållanden icke utsläppas till allmänt beskådande. Det gäller ett dokument som finns placerat hos en notarie i Turin, Camillo Toppatti. Det är inregistrerat som nr 51413 hos denne ämbetsman. Det är undertecknat av madame Irène Dasler, född i Trient. Se här vad detta dokument innehåller:!

"Jag förklarar mig i nära två år ha fört ett äktenskapligt samliv (ifrån våren 1914) tillsammans med Benito Mussolini, med vilken jag har en son, som lagligen erkänts av fadern och av mig själv blivit anmäld hos de civila myndigheterna i Milano. Jag intygar, att vid den tid, då Mussolini lämnade 'Avanti', befunno vi oss i en fattigdom, som kom oss att besluta oss för att fara till Amerika, ett projekt som vi sedermera övergåvo. Den smula pengar jag var i besittning av förbrukade vi för vårt uppehälle. Efter startandet av 'Il Popolo d'Italia' förbättrades knappast vår ställning och våra bekymmer fortsatte. Men efter Mussolinis återkomst från en resa till Genève i januari 1914 eller 1915, jag kan icke för tillfället säga vilket år, förändrades plötsligt vår ställning. Mussolini sade sig ha mycket pengar, och jag erinrar mig ha sett honom handskas med en massa sådana. Han talade om, att han blivit erbjuden en miljon av en fransman, vars namn jag nu icke erinrar mig. Pengarna skulle få brukas till en kampanj för Italiens ingripande i kriget och emot fienderna till den intervention."

”Vid hans återkomst frågade jag honom, om de pengar han var i besittning av stammade från det håll han talat om för mig. Han svarade mig, att de kommo från Frankrike. Han erbjöd mig en briljant, som jag icke tog emot. Jag erinrar mig att när milanosocialisterna mycket talade om Mussolinis resa, så fäste han stort avseende härvid. Han sade mig, att han var förlorad, ty antagligen hade de märkt någonting. För att rädda sig beslutade sig Mussolini för att icke flera gånger resa till utlandet, då det var givet att hans resor blevo mycket observerade. Han använde sig då av herrarna Clerici och Morgani; Clerici reste till utlandet och Morgani växlade pengarna och utförde andra operationer. Jag observerade att dessa tvenne män, som före Mussolinis återkomst från Genève levde i mycket blygsamma omständigheter, hädanefters levde i rikedom, och Clerici skulle ha köpt en villa i Varége enligt vad Mussolini själv upplyste mig om. Jag upprepar, att Mussolini många gånger har talat till mig om pengarnas franska ursprung. Jag är beredd att bekräfta dessa uppgifter inför vem som helst och var som helst även under edlig förpliktelse.”

Jag tillåter mig att säga några ord till förklaring beträffande denna kvinna och anledningen till hennes uppträdande mot Mussolini. Jag lärde känna henne personligen under kriget. Jag var inspärrad i ett koncentrationsläger tillsammans med andra kamrater (jag hade förklarat mig var fiende till kriget) i en by i Toscana.

En dag kom det nya fångar till lägret. Bland dem fanns bland andra en kvinna med en liten gosse, vars hälsa befann sig i ett bedrövt tillstånd. Det var Mussolinis hustru. Barnet var omkring tre år och för den som personligen kände Mussolini fanns intet tvivel om att barnet var Mussolinis. Det hade Mussolinis karakteristiska drag.

Den stackars kvinnan berättade oss gråtande vads om av ovan återgivna dokument framgår om hennes förhållande till Mussolini. Men varför befann hon sig här? Varför hade hon, som icke befattade sig med politik, blivit internerad?

Det var Mussolinis verk.

Då Mussolini förut var gift under laga former och han befarade tråkigheter av sin förbindelse med den kvinna, som nu befann sig i koncentrationslägret, och hennes barn, som han var far till, så önskade han nu befria sig från dem båda två. Och han befriade sig från dem med hjälp av polisen i Milano.

Kvinnan var, som redan angivits, född i Trient, som då lydde under Österrike, och det fanns således tillfälle att låta behandla henne som ”fiende”. Polisen gjorde Mussolini den tjänst han bad den om. Den arresterade kvinnan och sände henne och barnet till ett koncentrationsläger.

Vad har det sedan blivit av kvinnan och barnet? Ingen vet.

Till sist ett par ord om Mussolinis hjältedater under kriget.

Den fascistiska pressens servilism är oerhörd, när det gäller diktatorn. Hans karriär jämföres med en Alexanders och Napoleons. De legender som spridas om hans heroiska tapperhet under kriget äro legio.

Mussolini var under kriget korpral, och blev aldrig något annat än korpral. Korpral Mussolinis underbara krigarbragder äro helt och hållet förlagda till etapplinjerna. Han har aldrig varit i elden. Han har aldrig blivit tilldelad något utmärkelsetecken. Det var först tre år efter kriget, sedan han själv kommit till makten, som han kunde tilldela sig och de sina tapperhetsmedaljer, krigskors och grannlåt av alla slag att tapetsera bröstet med.

De åtta första månaderna av kriget tillbringade vår hjälte långt bakom fronten. Här råkade han ut för en banal olycka, sådan som kan hända vilken ammunitionsarbetare som helst. En bomb exploderade medan Mussolini och några soldater voro sysselsatta med lastningsarbete. Han blev förd till hospitalet och sändes strax efteråt till sin bostad i Milano, varifrån han aldrig mera behövde återvända till kriget.

Interventionisten Mussolini aktade sig för att personligen interвенера.

Det Anarkistiska Biblioteket

Armando Borghi
Mussolini Svartskjorta
1926

Syndikalismen #1 1926

www.anarkistiskabiblioteket.se